VIII. ÉVFOLYAM. Debreczen, szombat 1911 február 18. 7. SZÁM.

ELŐFIZETÉSI ÁR:
Egész évre . . . 6 korona.
Egyes szám ára 4 fillér.

MEGJELENIK HETENKÉNT EGYSZER:
szombaton és egyes rendkivüli alkalmakkor.

A VÁROS

SZERKESZTŐSÉG:
Városi közlevéltár (városház, földszint 7. sz. Ide küldendők a kéziratok.

KIADÓHIVATAL:
Városi könyvnyomda-vállalat irodája. Ide küldendők az előfizetési dijak és hirdetések.

KÖZIGAZGATÁSI, KÖZMŰVELŐDÉSI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

Főszerkesztő: VECSEY IMRE. ◆◆ Felelős szerkesztő: KONCZ ÁKOS.

Kiadótulajdonos: A VÁROSI KÖNYVNYOMDA-VÁLLALAT.

A kereskedelmi és iparkamarai titkárok országos értekezlete.

Az országos kereskedelmi és iparkamarák jelentős közgazdasági tényezők és egyik-másik fontos ügyben tett állásfoglalásuk mindenkor sokat nyom a latba. Ilyen közgazdasági kérdések megvitatására jöttek össze a kamarák titkárai városunkban, kiket a helybeli kamara magyar vendégszeretettel fogadott.

A tanácskozás a fontos és alább részletezett kérdések felett folyó hó 16-ikán folyt le a székház disztermében. Az értekezleten megjelentek dr. Sugár Ignác Miskolcról, Szendrői Mór Győrből, Vágó József Budapestről, Szabó Gyula Szegedről, dr. Sipos Aladár Kassáról, dr. Varjassy Lajos Aradról, dr. Gámán Józset Kolozsvárról, továbbá ott láttuk Uhlarik Béla máv. üzletvezetőt, Zsmazsunka Ernő vasutigazgatót, Radó József máv. felügyelőt, Benkő Albert Jásznagykun-Szolnok megye alispánját, Kludik Gyula szolnoki polgármestert, Szántó Győzőt a Magyar Gyáriparosok Országos Szövetségének elnökét, Szent-Királyi Tivadar kamarai elnököt, Szávay Gyula titkárt, dr. Rédei Rezső és dr. Rácz Lajos segédtitkárokat, dr. Radó Rezső fogalmazót, Dávidházy Kálmán ipartestületi elnököt és a kamara tagjai közül többeket.

Szávay Gyula titkár magvas üdvözlő és beköszöntő beszéde után tárgyalás alá vette a kamara a Kassa—temesvári vasutvonalat, melyet Rédei Rezső dr. segédtitkár a következőkben ismertetett:

Több évtizedes története van annak a közgazdasági óhajnak, hogy Északmagyarország a déli részekkel, különösen Erdéllyel közvetlen vasuti csatlakozásba hozassék. Ezt centralisztikus vonalhálózatunk mellett mindezideig elérni nem lehetett. A centralisztikus vonalhálózat elve öntudatos vasutpolitikából fakadt, amelynek célja volt annak idején egy erőteljes és hatalmas fővárost minél hamarabb kifejleszteni azáltal, hogy az országos forgalom Budapestre központosittatott. Ez a fővárosfejlesztési cél immár régen eléretett, sőt a forgalmilag tulzsufolt Budapest körül gyakran ismétlődő torlódások élénken mutatnak rá arra a szükségre, hogy periferiális fővonalak kiképzésével a Budapest telitett talajába már be nem férő további fejlődési relációk számára uj tér nyittassék. Erre szolgálna bizonyos egyszerü menetrendi intézkedésekkel Kassa—Miskolc—Szerencs—Debreczen—Nagyvárad—Arad—Temesvár között egy periferiális fővonalat kiképezni.

A tárgy fölött megindult élénk vitában az érdekelt kamarák titkárain: dr. Sugár Ignác (Miskolcz), Sarkady Lajos (Nagyvárad), dr. Varjassy Lajos (Arad) és dr. Sipos Aladár (Kassa) kivül még Zsmazsunka Ernő nagyváradi vasutigazgató és Uhlarik Béla debreczeni máv. üzletvezető szolgáltattak becses gyakorlati utmutatásokat, melyek alapján az értekezlet elhatározta, hogy a jelzett vonalat a Hidasnémeti—Szerencs és a Debreczen—nagyváradi h. é. vasutak bekombinálásával fogják az egyes kamarák az érdekelt törvényhatóságok bevonásával kidolgozni és együttes memorandumban a vasuti kir. kormány elé terjeszteni.

Ezután következett a titkári értekezlet második tárgya

a Duna—Tisza csatorna

ügye. Szávay Gyula titkár ismerteti a Dunát, a felső Tiszával összekötő csatornának egész történetét. Rámutat arra, hogy már a legrégibb időben is a tényleges földrajzi fekvésnek is legmegfelelőbb Budapest—Szolnoki vonalban tervezték ezen csatornát. Kimeritően fejtegeti ezen megoldásnak országos érdekét, szemben a most már megvalósitáshoz közel álló Budapest—Csongrádi csatorna tervvel. Szolnok gócpontja az egész déli, keleti és északkeleti Magyarország összes vasutvonalainak már is rendkivül élénk ipari és kereskedelmi élettel biró város, amely a csatorna létesitése következtében hivatva van arra, hogy a magyar Mannheim váljék belőle. A keleti országfélnek valósággal gazdasági életkérdése az, hogy a Duna-Tisza csatorna Budapest—Szolnok végpontokkal létesüljön. A csatornák létjogosultságát a viziutakon elérhető rendkivül olcsó dijtételek adják meg. Ezen olcsó dijtételeket csakis a lassu szállitást elbiró tömegcikkek vehetik igénybe, ezekből pedig a keleti országfél, melynek létérdeke a szolnoki torkolat, sokkal többet termel, mint a csongrádi torkolatot kiváló érdekterület. Ezután Szávay titkár pontos grafikai táblázatokkal igazolja a szolnoki csatorna rövidebb és olcsóbb voltát, kezelésének kisebb költségeit és azokat a rendkivüli közgazdasági előnyöket, melyek a Duna—Tisza csatornának Szolnokra torkolásával bekövetkeznék. Kamaráknak az országos közérdekből kötelességük, hogy most a tizenkettedik órában ezen igazságos ügyért teljes erejükkel és tudásokkal harcba szalljanak. Az ezután keletkezett vitában résztvettek: Benkő Jásznagykun-Szolnok vármegye alispánja, ki elsősorban köszönetet mondott a debreczeni kamarának a szolnoki csatorna-torkolat érdekében kifejtett országos közérdekü munkájáért. Fel kell rázni az ország közvéleményét, mert a megoldás évszázadokra fogja irányitani a forgalom lebonyolitását. Kudlik Gyula szolnoki polgármester hálás köszönetet mond a kamarának, kimeritően ismerteti az egész csatorna kérdést, rámutat, hogy a csongrádi torkolat kérdése szinte mesterségesen került felszinre. Szükséges a szolnoki torkolat érdekében a legkiterjedtebb akció megindítása. Felszólaltak ezenkivül: Vágó József (Budapest), Sugár Ignác (Miskolcz), Perjéssy László (Szeged), Varjassy Lajos (Arad,) Sarkady Lajos (Nagyvárad), Zsmazsunka Ernő nagyváradi vasutigazgató. Szávay Gyula és Szent-Királyi Tivadar zárszavai után az értekezlet abban állapodott meg, hogy a szolnoki csatorna épittessék ki, első sorban azonban a felső Tisza mellékfolyói tétessenek hajózhatóvá.

A délutáni folytatólagos értekezleten Szávay Gyula titkár az iparfejlesztés mai állapotát ismerteti és jelzi, hogy a közelmultban nyugvópontra került ezen ügy uj alapon kiván tovább fejlesztetni. Hieronymi Károly miniszter ur e hó 27-ikére egy nagy kamarai értekezletet hivott össze a minisztériumba, amelytől a jövendő iparfejlesztése tárgyában célszerü tanácsokat vár. Le kell tehát szürnünk jól a multak tapasztalatait és amennyiben az egyéni segély- és gépadományozás nem a legteljesebb eredménnyel járt, kivánatosnak látszik az iparfejlesztést teljesen más alapokra fektetni. Ilyen alapul kinálkozik elsősorban a multban nagyon bevált iparos továbbképzés és az ipari általános oktatás célszerü továbbkiépitése. Bizonyos népes iparágakban a szövetkezeti szervezkedés előmozditásával lehetne az ipart anyagilag is támogatni. Más iparágakban gép- és pénzsegéllyel, de mindenkor az egyének arányos áldozatának bekövetelésével lehet az ipart fejleszteni. Nagy suly volna fektetendő különben a kézmüipar céltudatos fejlesztésére és itt a tanonc-nevelés reformja is kinálkozik hatályos eszközül. A vitában részt vettek Perjéssy László (Szeged), Sugár Ignác (Miskolc), Szendrői Mór (Győr), Sarkady Lajos (Nagyvárad), Thaisz Károly (Sopron), Vágó József (Budapest), Szent-Királyi Tivadar (Debreczen). Egyébként az értekezlet Szávay Gyula előterjesztéséhez mindenben hozzájárult.

Délben a kamara elnöksége 30 teritékü ebédet adott, amelyen Szent-Királyi Tivadar a kamarai titkárokat, Szávay Gyula a jelen volt Jász-Nagy-Kun-Szolnok vármegye alispánját és Szolnok város polgármesterét, Benkő Jász-Nagy-Kun-Szolnok vármegye alispánja a kamarákat és Perjéssy László Szent-Királyi elnököt köszöntötte tel.

Utcaburkolatok.

Lapunkban közöltük városunk közterületeinek burkolásáról szóló szabályrendeletet. Ezen szabályrendeletet két ülésben tárgyalta a közlekedési bizottság és tárgyalásáról a következő két jegyzőkönyvet mutatta be a városi tanácsnak:

Jegyzőkönyv.

Felvétetett a „Közlekedési bizottságnak“ 1910 december hó 1-ső napján tartott üléséből.

Jelen voltak: Kovács József polgármester elnöklete alatt: Vecsey Imre főjegyző, Körner Adolf tb. főjegyző, Aczél Géza főmérnök, Latinovits Mihály, Márk Endre, Poroszlay László, Schwartz Vilmos, Szávay Gyula, Tüdős János dr. biz. tagok, Tatay Zoltán biz. jegyző.

1.

Elnök üdvözli a megjelenteket, előterjeszti a közlekedési bizottság megalakitására vonatkozó 328—15,490/1910. bkgy. sz. közgyülési határozatot és bejelentvén, hogy a közlekedési bizottság jegyzőjéül dr. Tatay Zoltán tb. aljegyzőt hivta be,

az ülést megnyitja.

2.

Felolvastatik a 3295/910. eln. sz. tanácsi végzés, mely a burkolási szabályrendelet-tervezetet a vonatkozó iratokkal együtt a közlekedési bizottságnak kiadni rendeli.

Tudomásul vétetik.

3.

Felolvastatik a 3811/1910. eln. sz. tanácsi végzés a közlekedési ad hoc bizottság tagjainak összehivása tárgyában.

Tudomásul szolgál.

4.

Főmérnök felolvassa jelentését, mely az összes csatornázott utcák burkolásának tervezetét magában foglalja. Inditványoztatik, hogy a szabályrendelet-tervezet a bizottsági tagok számára sokszorositassék.

Főmérnöki jelentés tudomásul vétetik és a bizottság elhatározza, hogy ugy a jelentést, mint a burkolási szabályrendelet-tervezetet „A Város“ c. lapban kinyomatja a biz. tagok közt való szétosztás céljából. Elfogadja és magáévá teszi a bizottság főmérnök jelentésének azon intentióit, melyek szerint a burkolás a belső részeken (régi belváros), amennyiben a burkolási célokra rendelt kövezetvám jövedelem elegendő nem lenne, a hiányzó költséget a házipénztár viselje. A csatolt részeken a tulajdonosok homlokzat szerint fizetik a burkolást.

5.

Főmérnök ismerteti a burkolási programmot, mely szerint a város csatornázott utcáit három osztályba sorozza

Latinovits Mihály műszaki tanácsos az alaktalan cyklops helyett a soros cyklopsot ajánlja, mely □ méterenként legfeljebb 1 koronával drágább. A bizottság az alaktalan cyklops burkolat helyett a soros cyklopsburkolást elfogadja.

A főmérnök burkolási programmja azon változtatással, hogy a

Simonyi-ut a II. osztályból az I. osztályba,
Csapó-utca (a Rákóci-utczáig) a II. osztályból az I. osztályba,
Hatvan-utca (a Bethlen-utcáig) a II. osztályból az I. osztályba
Egymalom-utca a III. osztályból a II. osztályba,
Kandia-utca a III. osztályból a II. osztályba,
Nemzetőr-utca a III. osztályból a II. osztályba,
Révész-utca a III. osztályból a II. osztályba,
Teleki-utca a III. osztályból a II. osztályba

helyezendők, elfogadtatik.

6.

Elnök megköszönvén az érdeklődést, a következő ülést december 8-án d. u. 3 órára tüzi ki és az ülést berekeszti.

Kmf.

Kovács József, elnök, polgármester. *Dr. Tatay Zoltán,* biz. jegyző.

Jegyzőkönyv.

Felvétetett Debreczenben, a „Közlekedési bizottságnak“ 1910. évi december hó 8-án tartott üléséből.

Jelen voltak: Kovács Józsefp olgármester elnöklete alatt: Aczél Géza, dr. Fráter Imre, Komlóssy Dezső, Körner Adolf, Latinovits Mihály, dr. Magoss György, Márk Endre, Schwartz Vilmos, dr. Tatay Zoltán biz. jegyző.

1.

Elnök üdvözli a megjelenteket és bejelentvén, hogy a mai ülés tárgya a burkolási szabályrendelet részletes megtárgyalása leend,

az ülést megnyitja.

2.

A bizottság az előterjesztett szabályrendelet-tervezetet

általánosságban elfogadja s részletes tárgyalás alá veszi, melynek során a következő módosításokat hozza javaslatba:

I. 1. város közönségétől helyett városi tanácstól.
2. közterek helyett közterületek.
3. 3-ik bekezdés helyett a II. övezetbe pedig a 167/1897. sz. közgyülési határozattal épitési szempontból a belsőséghez csatolt területen levő közterületek.

II. 4. p.-ból kihuzandó I. osztály, II. osztály, III. osztály.

I. osztályu utcák közé sorozandók: Hatvan-utca a Reáliskola-utcáig, Csapó-utca a Rákóczi-utcáig, Simonyi-ut a Ferencz József-uttól.

II. osztályu utcák cim alatt: Csapó-utca helyett Csapó-utca a Rákóczi-utcától, Hatvan-utca helyett Hatvan-utca a Reáliskola-utcától.

Törlendők: Pesti-utca, Simonyi-ut.

III. osztályu utcák közé beirandó: Pesti-utca.

III. ócska helyett használt.

8. §. „közgyülés" és „valamely" szavak közé beszurandó „vagy".

§§-ok alapján helyett §§-oknak megfelelően.

már meglevő helyett készitendő.

9. §. „jövőben" és „utcák" szavak közé beszurandó „nyitandó".

10. §. kitüzése helyett kiépitése.

13. §. *a*) burkolást helyett burkolás.

b) felülvizsgálásra helyett felülvizsgálására.

14. §. „észrevételeiket" és „beadhatják" szavak közé beszurandó „irásban".

15. §. igy módositandó:

A kivetést megállapitó tanácsi határozat ellen a m. kir. közigazgatási birósághoz a kézbesitéstől számitott 15 nap alatt felebbezésnek van helye.

17. §. részbeni helyett részben.

III. 18. §. gyalogjáró helyett gyalogjárda.

19. §. „alapon" és „szegéllyel" körül az „és" szó törlendő.

22. §. gyalogjáró helyett gyalogjárda, „meglevő" és „annyira" szavak közé beszurandó „gyalogjárda burkolat", vált helyett válik.

A 22. §. utolsó mondata helyett:

Ezeknek a járdáknak épitési költségét felerészben a város házipénztára viseli, felerészben pedig az illető utcabeli telektulajdonosok és pedig telkük utcai homlokzatának hossz-aránya szerint. Ha egy teleknek több telekkönyvi tulajdonosa van, a költség ezekre tulajdonjoguk arányában vetendő ki.

24. §. „létesitését" és „közérdekből" szavak közé beszurandó „a törvhat. biz. kgy."

29. §. Magánosok által a fennálló szabályzatok alapján végrehajtandó épitkezések, átalakitások vagy bármely oly munkálatnál, mely egészben, vagy részben a közterületek igénybe vételével hatósági engedély alapján hajtatik végre; a burkolat felbontásához a városi tanácstól engedélyt kell kérni s a városi tanács az engedélyben határozza meg azon intézkedéseket, melyek a burkolat felbontás folytán bármi szempontból szükségesek s azon időtartamot, melyre a burkolat használható.

A burkolat helyreállitását mindenkor a város eszközölteti, azon telektulajdonos terhére, kinek kérelmére és érdekében a felbontás történt. Ezen költségek biztositására a felbontási engedély megadásakor engedélyestől biztositék letételét követelheti a városi Tanács.

A biztositék nagyságát a felbontás mérvéhez és a helyreállitási költségekhez viszonyitva a városi Tanács határozza meg. A biztositék nagyságát megállapitó tanácsi határozat ellen felebbezésnek helye nincsen s a munka a biztositék befizetése előtt meg nem kezdhető. A biztositék legalább is oly összegben határozandó meg, hogy abból a helyreállitás eszközölhető legyen.

A burkolatrongálások helyreállitása után a felmerült helyreállitási munkák összes költségéről a városi Tanács leszámolást állittat össze, azt megállapitja s a megállapitástól számitott 8 nap alatt az érdekelttel közli s amennyiben a letett biztositék fel nem használtatott volna, a fenn maradó összegnek a határozat jogerőre emelkedésétől számitott három nap alatti kamat visszafizetése iránt intézkedik. Amennyiben a helyreállitási munkálatok költsége a biztositékból ki nem telt volna, a városi tanács felhivja az érdekeltet, hogy a hiányt záros határidő alatt fizesse be.

Ezen költségek, amellett, hogy engedélyes személyi tartozását képezik, azon ingatlant terhelik, melynek érdekében a munka végrehajtatott s nemfizetés esetén közadók módjára hajtatnak be.

V. 30. §. 2. „burkolást" és „megrongálja" szavak közé beszurandó: „szándékosan és jogellenesen".

A bizottság a burkolási szabályrendeletet ezen módositásokkal elfogadja.

3.

Elnök megköszönvén az érdeklődést, az ülést berekeszti.

Kmf.

Kovács József, elnök, polgármester. *Dr. Talay Zoltán*, biz. jegyző.

A magyar iparról.

— Irta: **Koncz Ákos.** —

A magyar ipar fellenditésének eszméje immár társadalmi mozgalommá nőtte ki magát. Egy uj, üde áramal hatotta át társadalmunk organizmusát. Meggyőződéssé kezd fejlődni az a gondolat, hogy a magyar ipar védelme azonos a magyar haza legvitálisabb érdekeivel. És valóban ugy van, mert mindazok, akik a magyar ipar fejlesztésének nagy munkájában részt vesznek, hazánk gazdasági nagyságához hordják munkás erejükkel a termésköveket.

A hóditás munkája minden téren nehéz és fáradságos és csak az kecsegtetheti magát sikerrel, aki magában erőt és kedvet érez az akadályok elháritására. Csak az arathat diadalt, ki nem áll meg csüggetegen a bevégezetlen munkánál, hanem öntudatosan és lankadást nem ismerő buzgalommal tör előre. Ipari életünk sem fog rövidesen átalakulni. Hogy termés legyen, előbb a magvetéssel kell bajlódnunk és egyszersmind gondosan mérlegelni az időt és viszonyokat, melyek mindenkor beleszólnak vagy tiltólag, vagy lelkesitőleg egy-egy nagyobb mű felépitésébe.

Ismerve önmagunkat, nemzeti szokásunkat, hogy a nagy eszmékért könnyen hevülünk, de ismerve *szalmatűz* természetünket is, mely fellobbanva *elég*, — nem óhajtjuk a rohamos haladást. Előbb az alapfal legyen erős s ha jól van rakva, a továbbépités önmagától megjő. Az orvos előbb a betegség okait kutatja ki és ezek alapján állapitja meg a diagnózist. Ez legyen vezéreszménk a hazai ipar fellenditésének munkájában is és akkor a várt eredmény nem marad el.

Ehhez azonban nem elég, hogy pillanatnyi lelkesedésünkben magyar gyufával gyujtsunk rá a külföldről behozott szivarokra, hanem első sorban át kell alakulni a magyar társadalom gondolkozásának. Meg kell már egyszer értenünk, hogy az ipari pálya nem szégyen, nem lealázó foglalkozás, hanem dicsőség, tisztes kereseti forrás, sőt honmentés.

S ha ezt az igazságot megszivleli a magyar társadalom, akkor kevesebb lesz a proletár, a félmüvelt és a társadalom testén élődő kétes ekszisztencia, melyeknek megélhetési forrása amily bizonytalan, époly gyanus is. A szülők ne rosszul tanuló gyermekeiket adják az ipari pályára, hanem oltsák be gyermekeik lelkébe azt a gondolatot, hogy egy szakmáját értő müvelt iparos *ereje és disze* a társadalomnak. Tanitsák meg a szülők gyermekeiket a kézimunka tisztességének megbecsülésére és arra, hogy a társadalomnak és hazának sokkal nagyobb szüksége van értelmes és munkás iparosokra, mint felületes tudásu, ugynevezett nagyzolókra.

Joggal nevezhetjük téves előitéletnek az oly irányu gondolkozást, mely szégyennek és lealázónak tartja, ha uri családok gyermekeiből iparos válik. Igy nő azután napról-napra azok száma, kik csak azért lézengenek e világban, hogy sóvár szemekkel nézzenek azok vagyonára, kik becsületes munkában fáradoznak és veritékkel keresik mg kenyerüket.

Tanulhatnánk e tekintetben Angliától, melyet annyiszor szeretünk majmolni. A született lord nem veti meg a kereskedelmi és ipari pályát. Egész életét a gyárakban

tölti munkászubbonyban, de ha a müvelt világban, a szalonokban, vagy a themseparti ünnepségeken vesz részt, nincsen a világnak az a dzsentlménje, aki tultenne müveltség dolgában rajta.

Itt nem a születés, hanem a becsületesen teljesitett munka szerint osztályozzák az egyéneket. Minél többet dolgozik valaki, annál jobban becsülik.

Nálunk azonban egész más a felfogás. A magyar nemes ember, a magyar középosztály azt hiszi, hogy nagy szerencsétlenség, ha egyiknek-másiknak gyermeke az iparos pályára indul. Szégyennek tartja a kézimunkát, de pirulás nélkül fogadja el az alamizsnát és a hatalmasok asztaláról lehulló morzsákat. Inkább jár uraságoktól levetett frakkban, mint munkászubbonyban, s inkább éhezik nyomorogva, csak ne mondhassák rá azt, hogy *mesterember*.

*

Segithetünk a magyar iparon, ha a hazai ipart pártoljuk szóval, irásban és anyagilag. A magyar ipar ma versenyez a külfölddel, sőt sok tekintetben felülmulja azt szolid kivitelével. A magyar iparnak legnagyobb ellenségei mi magunk vagyunk, mert holmi hitvány czikkekért, melyeket kürtszóval reklamiroz az élelmes külföldi, elhagyjuk a magunk fejlett iparának pártolását. Becsületes iparosaink pedig hasztalan dolgoznak, hasztalan fáradnak, mert munkájuknak nincs kelete. A nagy kereskedelmi és ipari államokat kezdetben nem a kivitel emelte fel, hanem saját országuk elismerése és pártolása. Mi azonban különösek vagyunk. Nekünk inkább kell a külföldi silány portéka, mint a magunk véreinek produktuma. Önmagunk érdekei ellen dolgozunk és ugyancsak mi jajszóval siránkozunk azon, hogy iparunk pang és iparosaink nagy része, társadalmunk egyik hatalmas testülete a megélhetés nehézségeivel kénytelen küzdeni. Hiába igyekszik a törvény védeni a kereskedőt és iparost, a magyar ember maga segit az élelmes utazóknak a törvény kijátszásában, mellyel aztán a nagy adóval sujtott hazai iparosoknak és kereskedőknek kiszámithatatlan kárt okoz.

Necsak beszédünk és gondolkodásunk legyen magyar, hanem tettekben nyilatkozzék meg hazaszeretetünk. Ne kapkodjunk a külföld olcsónak tetsző, de értéktelen gyári produktumai után, hanem pártoljuk megrendeléseinkkel a magyar ipart. Kitől várjon a magyar kereskedő és iparos pártolást, ha nem tőlünk? Hisz ők elsősorban mi reánk vannak utalva s ha mi nem védjük érdekeiket, hanem e helyett külföldi czégeknek adjuk pénzünket, iparunknak nem megmentésére, hanem készakarva romlására dolgozunk.

Hirek.

— **Személyi hir.** Kovács József polgármester budapesti utjában erősen meghült, ugy hogy az elmult hét végén kénytelen volt a szobát őrizni. Örömmel értesülünk, hogy már jobban van és hétfőn átveszi az ügyek vezetését.

— **Halálozás.** Benső részvéttel vettük *méhkereki Dalmy Kálmánnak*, a Debreczeni Első Takarékpénztár nyug. főkönyvelőjének és nagytevékenységü igazgatósági tagjának elhalálozási jelentését. A megboldogult fáradhatlan, munkás életet élt. Nemes jellemének, uri modorának fogva a tarsadalom tisztelete és szeretete vette körül. — Temetésén ott láttuk városunk egész társadalmát.

Ugyancsak a héten hunyt el *Hauer Bertalan* városunk türvényhatósági bizottsági tagja, a Royai nagyszálló tulajdonosa. Régen betegeskedett és most, hogy szenvedésétől megváltotta a halál, koporsóját igaz részvéttel állják körül mindazok, akik tevékeny életét ismerték személyét becsülték.

— **Jóváhagyás.** A belügyminiszter a város vizvezetéki ügyét jóváhagyta. Igy tehát nincs okunk kételkedni, hogy ezen fontos közegészségügyi intézménynek kiépitéséhez a tél elmultával hozzá fognak.

— **A Petőfi Dalkörből.** A Petőfi Dalkör a régi buzgón müködő tagjainak f. hó 19-én este 8 órakor ünnepség és vacsora keretében fogja átadni az aranypecsétes diszokleveleket az Angol Királynő fehér termében. A dalkör most tartotta tisztujitó közgyülését, melyen a dalkör első alelnökévé Koncz Ákos tb. tanácsnokot és főlevéltárost, lapunk felelős szerkesztőjét választotta meg.

— **Jóváhagyás.** A belügyminiszter a város világitási vállalatának módositott szabályzatát jóváhagyta.

— **Engedélyezett pótvásár.** A kereskedelemügyi miniszter megengedte, hogy városunkban február 25., 26., 27. és 28-ikán pótállatvásárt tartsanak. A sertésvásár 25. és 26-án, a ló- és marhavásár 27. és 28-án lesz megtartva.

— **Jóváhagyott határozatok.** Az elmult héten Domahidy Elemér főispán és Kovács József polgármester Budapestre utaztak, megsürgetni a miniszteriumokba felküldött ügyek elintézését. Utazásuk eredményes volt, amennyiben ezideig lejött a vizvezetéki ügy jóváhagyása, továbbá jóváhagyta a miniszter a közgyülés ama határozatát, mellyel kimondta, hogy a régi és uj fizetések közötti különbséget drágasági pótlék czimén a tisztviselőknek kiadja. Jóváhagyta végül a vágóhid kibővitésének egyes módositott pontjait és több olyan kisebb ügyet, mely régebben terjesztetett fel. Mindenesetre örülünk, hogy a város vezetői minden befolyásukat felhasználják a városi ügyek gyors lebonyolitása érdekében s miként mostani fáradozásukat siker koronázta, hisszük, hogy a jövőben is kedvezően lesznek megoldva mindazon függő kérdések és ügyek, melyek városunk haladásának emeltyüi.

Hajdúvármegye és Debreczen sz. kir. város főispánja.

5—1911. V. sz.

Pályázati hirdetmény.

Debreczen sz. kir. város törvényhatóságánál megüresedett s az alábbi határidő lejárta után tartandó legközelebbi törvényhatósági bizottsági rendes közgyülésen választás utján betöldendő számvevőségi számtiszti állásra ezennel pályázatot hirdetek.

E számtiszti állás évi 1800 korona fizetés és 300 korona lakáspénzzel van egybekötve.

Meg kivánom jegyezni, hogy a város szervezési szabályzatának kormányhatósági jóváhagyása esetén fenti javadalmazás emelkedni fog.

Felhivom mindazokat, akik ezen állásra pályázni óhajtanak s az 1883. évi I. t.-c. 17. §-ában körülirt minősitést igazolni tudják, hogy okmányaikkal felszerelt s szabályszerüen felbélyegzett pályázati kérvényöket hozzám, mint a kijelölő választmány elnökéhez folyó évi február hó 25. napjáig annyival is inkább nyujtsák be, mert a későbben érkező pályázati kérvények figyelembe vétetni nem fognak.

Ez alkalommal a választás folytán esetleg megüresedő állásokra is pályázatot nyitok.

Debreczen, 1911 február 1.

Domahidy s. k.,
főispán.

Debreczen sz. kir. város könyvnyomda-vállalata. 1911.